

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

VERITATS.

SAGASTA ha dit una veritat com un temple.

Se tracta dels culebreigs que han precedit a la discussió del famós *modus vivendi* ab Inglaterra. Las comisiones catalanas han fet esforços colossals, indignadas davant del projecte del govern, que oferia més, moltíssim més de lo que demanava Inglaterra.

Perque no era qüestió solzament de facultar al govern per posar en vigor lo *modus vivendi*, sinó que ademés se 'l facultava per introduhir noves rebaixas en los arancels y ultimar un tractat definitiu ab Inglaterra.

Las dos qüestions estavan englobadas en un sol dictamen.

Y per satisfer las reclamacions dels amants y defensors de la industria ¿quina te 'n fa 'l govern?

Retira 'l dictamen, y en lloch de un de sol ne presenta dos, un per cada qüestió.

¿Y qué diu en Sagasta?

«En Cánovas té molta consideració a Catalunya: en lloch de donarli la pildora de cop, li farà pendre en dos tomas.»

Tè rahò l' home del tupe, autor del tractat de comers ab Fransa.

A la pobra Catalunya qui ab una vegada, qui ab dugas, tothom li fá pendre las dossis que vol y de lo que vol.

La industria tal ó qual obra la boca per queixarse, y ¡zas! ja té la pildora, y ab la pildora la mort. Los extrangers y 'is libre-cambistas, son los únichs que aplaudeixen la gracia.

Las oposicions cridan airadas... ó al menos ho fan veure.

Per aixó Cánovas vá tronar contra 'l tractat ab Fransa, mentres en Sagasta, per disculparse deya:

—Amigo, jo ho he tingut de fer: ho he trobat preparat pel Sr. Cánovas.

Per aixó en Sagasta trona avuy contra 'l tractat ab Inglaterra, mentres D. Anton per disculparse exclama:

—Senyors mèus, jo ho he tingut de fer, desde 'l moment que vaig trobar la cosa preparada pels fusio-nistas.

Aquest dia 'm deya un gitano alsantse de puntetas é infant las galtas plé d' orgull.

—¡Jo seré ministre!

En Mañé, per últim, ha sortit de aquell estrany mutisme que tothom li tirava en cara, per dir, sobre la qüestió económica que avuy s' está ventilant, entre mitj de algunas inconveniencias, una gran veritat.

¡Oh! La veritat es tant fina que fins s' escapa pèls intersticis y junturas de la closca del Director del *Brusi*.

Judiquin vostés mateixos:

«Al partit liberal, deya diumenje passat, li deuréu lo tractat ab Fransa, y al partit conservador li deuréu lo tractat ab Inglaterra: aquell vá tallar a la producció nacional lo bras esquert y aquest li tallará 'l bras dret.

»Després un y altre li cridarán a una:

—Ala, treballa, perfeccionat, prospera, enriqueix-nos, ompla las arcas del Erari públich, paga 'ls nostres despilfarros.»

»Y la producció nacional mostrant sa cara descar-nada per entre 'ls pellingots de la miseria 'ls recordará que ni siquiera li han deixat mans, per demanar limosna.»

Aixís parla en Mañé y Flaquer, al ocuparse de sos correligionaris conservadors, los que 'ns tallan lo bras dret, després de havernos tallat 'l esquert los liberals.

Estém sense brassos; pero afortunadament tenim boca.

¿Per parlar? No 'ns deixan dir res, y quan dihem alguna cosa no 'ns escoltan.

¿Per menjar? Quan l' industria mori, ni 'ls punys podrém rosegarlos, porque ja hem convingut en que 'ls dos partits alfonsins nos han tallat los brassos.

—Y donchs, preguntarán vostés, de qué podrá servirnos la boca que 'ns deixan?

Per fer lo que fan tots los desesperats.

Per férnos'hi a mossegadas.

P. K.

¡POBRE GENT!

VAJA, no hi ha que donarhi voltas: aquestos conservadors han perdut l' oremus, la brújula y la carta de navegar, y si are com are no perden res més, es porque ja no tenen res més que perdre.

De personas desgraciadas n' hi vist; pero tant com aquestos pobres polítichs que 's diuhen conservadors, no ho havia vist ni imaginat siquiera. Es alló de no poguerse bellugar sense fer un disbarat, ni obrir la boca sense dir una inconveniencia. Sè de bona tinta que cap d' ells se senya, porque diu que d' un quant temps ensá, en compte de senyarse 's treyan los ulls.

Sobre tot, la decadencia de 'n Cánovas es evident. Ja no es aquell polemista que ab quatre esgarrapadas s' espolsava las moscas, cantant victoria sobre 'ls bostins del contrari triturat; ja no es aquell diplomátich surgidor d' enredos que tant bè sabia salvar las dificultats per peliagudas que semblessen; ja no es aquell jefe de partit que ab tanta destresa conservava la disciplina de la seva tropa, ofegant la insubordinació tant bon punt naixia: no senyors, lo pobre malaguenyo es un desventurat mortal, tant desventurat, mica més

mica menos, com tots los demès espanyols que vivim baix la seva tutela.

Lo mónstruo ja no es tal mónstruo: será, si volen, un home mal fet; pero la seva gloriosa monstrositat ha desaparecut pera no tornar may més. Ja ha pas-sat aquell temps de delicia en que don Anton inflat com una bomba y vevent als demès homes més petits que formigas, girava 'ls ulls cap al cel esperant que Déu, cansat de dirigir lo món, lo nombres suplent, ó *Ser Supremo interino*, ab la paga corresponsent y las gangas; ja han fugit aquells dias felissos en que la naturalesa entera s' ajenollava als seus péus, de manera que quan ell passava 'ls homes l' aplaudian, las donas li feyan l' ullet, los gossos remenavan la quia y 'ls burros bramavan; tot se 'n ha anat a can Pistras, la gloria, la popularitat, la esperansa d' ocupar la plassa de Déu omnipotent, y 'l poder de fascinació sobre 'l bello sexo.

Don Anton —¡qué don Anton!... Anton a secas, y gracias, porque quan una persona 's posa a perdre, pert hasta 'l tractament;— l' Anton, pues, se véu avuy dia reduhit a la categoria d' home, ras, net y pelat. Menja ab la boca, camina ab las camas, mira ab los ulls y escolta ab las orellas: en quan a pensar, siguém justos, no ha suferit variació; continúa pensant ab los péus, com avants.

Los amichs li giran la esquena, los bisbes casi bè l' excomunican, los generals l' abandonan; toca aquí y fá un disbarat; apunta allá y li surt lo tret per la culata...

¡Qué volen més! Si las crónicas no menteixen, hasta diu que 's vol casar...

¿Han vist may una desorganización més complerta?

Ara fassinme 'l favor de mirarse aquest altre infelis, en Romero Robledo.

Desde que ha sonat l' hora de la expiació conservadora, lo gran húsar no es ell mateix; sembla un altre, verbi gracia, un mestre d' estudi que no ha cobrat de vint mesos.

Ja no fá aquells discursos tant graciosos que distreyan de tal manera al país; ja no porta al darrera aquell esquadro d' admiradors que l' aclamavan quan parlava, quan cantava y hasta quan feya un estornut: ara al enrahonar, en lloch de tirar xistes tira capellans, y quan estornuda, no tant sols no l' aplaudeixen, sinó que ni siquiera li diuhen ¡*Jesús!*

Me sembla que basta la pintura del estat actual d' aquestas dugas eminencias conservadoras pera compendre la rápida descomposició que aménassa al partit.

Ells ¡pobrets! bè fan forsas de flaquesa; pero las vessas s' acaban y a pesar dels pesars, no troban la manera de ocultar als seus subordinats la verdadera situació del rebost.

Quan los gossos lladran, alguna cosa senten, y en materia de tenir bon nas, los conservadors serán lo que vostés vulguin, pero no hi ha cap gos que 'ls aventatji.

Per xó lladran ab tanta afició: per xó rodan neguitosos de la dreta a la esquerra, pensant de qué farán mànegas lo dia que 'ls donguin la cessantia; per xó

han perdut aquell sàrt afecte que professayan al venerable Cánovas y per xó escoltan á n' en Romero com si 'ls diguès Lúcia, quan aquest procura tranquil·lisarlos, ensenyantlos aquellas dentassas que Déu li ha posat á la boca, ó fent quatre punts de flamench ab tota la sandunga que posseheix.

Donadas las circunstancias que atravessem, seria molt convenient que las Juntas de Sanitat s' ocupessen una mica del estat de putrefacció de la conservaduria espanyola, y que busquessen una fórmula pera sortir aviat del pas, enterantla degudament.

Perque, no hi ha que dubtarho; 'l partit canovista, avuy per avuy, es un perill pera la salut pública, y si no 's pren alguna providencia enérgica, lo qu' es aquest istiu no 'ns escapém del cólera.

O sinó, 'l temps ho dirá.

FANTASTICH.

LA FESTA CÍVICA DE VENDRELL.

DIAMESCRES, 4 del corrent, los liberals del Vendrell van celebrar de una manera digna l' undécim aniversari de la entrada dels carlins en aquella vila, per la qual la fetxa del 4 de mars será sempre infausta.

Los sectaris del absolutisme van entrarhi á traició á favor de la nit, y encare que 'ls vehins, desconcertats per la sorpresa y aislats, per estar ocupadas totas las posiciones per l' enemich, van fer ells sols, sense ausili de ningú més, una defensa heróica, van tenir que sucumbir, y la vila entregada al saqueig desenfrenat va coneixe 'ls intints salvatjes de aquellas fieras. Alguns valents que s' havian rendit baix paraula que serian sas vidas respetadas, van ser horriblement assassinats. Divuyt victimas de aquella jornada, heroes y mártirs, jahben en lo cementiri, haventse erigit á sa memoria un senzill mausoleo de mármol.

Los liberals del Vendrell los hi rendeixen tots los anys un tribut de veneració.enguany varem tenir lo gust de formar part del corteig civich, compost de un número de personas que s' acostarian á un miler. Los carrers que va recorre estavan plens de gent que contemplavan ab respecte 'l pas de la comitiva, en la qual hi figuravan alguns pendants, de societats, gremis, y un de molt concorregut dels demócratas. Al passar per davant de la casa de la Vila s' hi agregá l' Ajuntament. Ademés hi anavan duas músicas.

Cami del cementiri l' espectral que oferia 'l pas del corteig y totas las dresseras recorregudas per personas que s' encaminavan al lloch del etern descans, era commovedor. Un cop á dintre la multitud s' apinya entorn del sepulcre dels mártirs: se colocaben las coronas y se pronunciaren patriótics y sentits discursos. Entre 'ls oradors que feren us de la paraula s' hi conta 'l Sr. Roig y Minguet. Nosaltres també diguerem alguna cosa. ¿Que? No ho sabém, perque no parlá la nostra imaginació, sino 'l nostre cor, davant de un exemple com lo que saben donar los liberals de una població tant democrática, en mitj de las actuals miserias de la política restaurada. Lo cor s' aixampla al contemplarlo.

Després de la ceremonia se celebrá un dinar fraternal, y als pestres hi hagué brindis, que no dúptem que donarán fruyt. Bastará dir que 's tracta ab molt patriotisme de la bona inteligencia de tots los elements democrátichs de la localitat, que son molts y molt valiosos.

Aixis las victimas que donaren la vida per la llibertat, tindrán un' altre monument, més grandios encare que 'l que avuy posseheixen, en la realisació de la fraternitat verdadera y constant entre tots los membres de la gran familia democrática republicana.

R. Morier ja es á Madrid.

¿No saben qui es aquest fulano?
Es lo negociador dels tractats de comers que 'ns envia Inglaterra, una especie de general Gordon, encarregat de tractarnos com si fossem sudanesos.

Peró no tingan por: no hi haurá aquí cap Madhi que li mesuri las peras á quarto.

Los nets de D. Quijote de la Manxa son molt mansos.

Estadística trista:

Segons los datos recollits fins are en lo govern civil de la provincia de Granada, los últims terremotos en 63 pobles de la mateixa han produhit 690 morts, 1,173 ferits; 3,342 casas enfonzadas totalment y 2,138 enfonzadas en part.

En quant á la provincia de Málaga resulta que va haverhi 37 pobles castigats, 446 edificis á terra completament, 2,238 que amenassan ruina y 3,567 que han sufert més ó menos desperfectes.

Son aquests datos molt desconsoladors, no es veritat?

Donchs no componen res ab los estragos que necessariament ha de produhir lo tractat de comers ab Inglaterra.

Y es que 'n Cánovas quan s' hi posa 'n fá més feyna que un terremoto.

Un petit diálech que va tenir lloch en lo Congrés, á propósit del nou Códich civil:

Lo S. Ulloa:—Lo Sr. Silvela ha dit aquí que subsistirá integre 'l dret catalá.

Lo Sr. Silvela:—*Per are*.

Lo Sr. Ulloa:—Donchs si 's respecta integre *per are* 's respectará integre sempre, perque 'ls catalans continuaran *imposantse* com fins aquí.

Ja ho veuhem: venen los castellans y tractan de fer nos tragar vulgas no vulgas lo seu dret..... Aixó no es una imposició..... ¡Y cá ha de ser!

Venim nosaltres y dihéim qu' estém contents ab lo que tenim, que 'ns deixin viure tranquils y que cada hu 's regeixi pèl dret que millor s' acomodi á las sévas costums y tradicions..... donchs aixó es una imposició, aixó es una tiranía, aixó es un abús.

Homes com lo Sr. Ulloa tenen un mérit sobre 'ls demés.

Tenen lo cap per fer caparradas.

Y 'ls péus per pensar.

Lo govern tè sempre un consol per tots los desgraciats.

Perque han de saber que als infelissos propietaris de las provincias de Granada y Málaga, que no tenian més que una casa y aquesta encare 'ls terremotos van tirarla á terra, lo govern los ha passat lo recibo de la contribució.

¡Vivan las entranyas del govern conservador!

Qu' en Romero pensa de una manera y l' Elduayen de un' altra, á propósit del *modus vivendi* ab Inglaterra: aixó es lo que ha entretingut l' atenció dels polítichs durant la senmana que acaba de transcorre.

Es cert: l' un pensa naps, y l' altre pensa cols; pero un y altre están acorts en una cosa:

En continuar menjant.

Y aixó es lo positiu..... Tot lo demés, comedia.

A Madrit s' está discutint lo *modus vivendi*.

Alguns diputats de Catalunya están fent una campanya brillant en defensa de la producció espanyola.

En Barò ha pronunciat un magnífich discurs, y un altre en Durán y Bas. De l' un y de l' altre 'ns separan grans diferencias políticas; pero defensen los intereses de l' industria, y 'ls dediquém un aplauso.

A n' en Durán y Bas, á pesar de ser una persona respectable que res tè que veure ab tants arlequins polítichs com corren per aquí, la majoria á penas se 'l ha escoltat.

Pocas vegadas s' ha vist una prova més gran de desatenció ab un home que á una inteligencia molt clara reuneix una conseqüencia may desmentida.

Los conservadors de la decadencia son aixis: enseran als que valen y aixecan á la púrria.

Millor per nosaltres.

Contan que al anunciarse que 'l Sr. Durán y Bas anava á pendre la paraula per defensar la industria nacional contra 'l *modus vivendi* ab Inglaterra, un anónim de la majoria va preguntar:

—¿Durán y Bas? ¿Qui es aquest senyor? ¿Que també es sagasti?

Ja ho veu D. Manuel: entre 'ls seus correligionaris ningú 'l coneix. De segú qu' es més conegut que vosté en Tort y Martorell.

Y no hi ha més cera que la crema.

¿No veuhem? Aixó al menos es un consol.

Parlo dels presupuestos elaborats per l' actual ministeri d' Hisenda Sr. Cos Gayon, dels quals ne resulta un déficit confessat de setanta y tants milions de pessetas.

En Camacho ab las sévas reformas va cullir la taronja y 'ls conservadors en menos de dos anys l' han escorreguda de tal manera, que ja no raja ni una gota de such.

Ela, preparémnos ja per novas reformas.

Fins que s' inventi un impost per l' aire que respirém.

Lo rey de las húngaras está actualment passejantse per la India, y un dia que va sortir fora de una població va veure una hiena.

No diu la carta que vaja espantarse: jo crech que no. Y no perque ell siga molt valent, no, sino per la costum de veure hienas.

No 'n fá poch de temps que s' hi tracta.
Ademés, sempre que 's mira en lo mirall ne véu una.

La majoria de la cámara dels Lords ha derrotat al ministeri Gladstone y la Cámara dels comuns sols li ha donat alguns vots de majoria.

En Cánovas dirá:

—En Gladstone? Vaya un sabatassas!

CARTAS DE FORA.—Lo nostre corresponsal de Cassá de la Selva 'ns envia 85 pessetas recullidas entre 'ls nostros lectors de aquella vila, per socorre á las victimas dels terremotos. A Cassá ademés s' han obert al tres suscripciones y 'l dia de Carnestoltas va ferse una cabalgata que va produhir magnífichs resultats.

A Torelló tenen un predicador que desde 'l club-cubell fá passar als feligresos una quaresma divertida. Los que assisteixen als sermons riuben tant que fins corren perill de que 'ls surti la trencadura. Alló de las noyas que 's posan olors y alló dels govèrns impíos que 's hi diuhen cosas al oído... y alló dels govèrns impíos que deixan la imprenta libre... Vaja, es una sort passar la quaresma á Torelló.

Lo rector de Molins de Rey ha fet un sermó furios contra 'ls que per Carnestoltas se disfressan de freres y de monjas. Una pregunta: ¿Quí peca més y ofen á la moral y á la decencia, los joves y las noyas ó monjas durant lo Carnaval, ó bé 'l rector (siga qui vulga) que per 15 dias abandona la seva parroquia y fá un viatge de recreo en companyia de la superiora de un convent de monjas? Mossen Nets, esperém la resposta.

UNA IDEA FELÍS.

¡Magna noticia! ¡brava ocurrencia!
¡Idea hermosa! ¡gran pensament!
¡Gloria als patricis que 's desentranan per nostra ditxa, pèl nostre bè!
Bufa la trompa, Fama aixerida;
fes que ressoni per l' univers,
perque tot bitxo pugui enterarse del gran projecte, fill del cervell del senyor Polo, del senyor Polo, del senyor Polo de Bernabé.

Seca tú, oh patria, las tévas llágrimas;
sospén tas queixas, para tos prechs,
fes tamborellas: ja tas miserias son acabadas per sempre més.
Sápigas, poble, que en los assientos de l' Alta Cámara hi ha en 'quets moments una eminencia que vol salvarte, un sabi ilustre, un home qu' es lo senyor Polo, lo senyor Polo, lo senyor Polo de Bernabé.

Aquest patrici, goig de la Espanya, seguint tal volta la véu del cel, proposa als nostros senadors graves.... ¡vamos á veure! ¿qué pensarán?
Pues nada ménos que alsá una estátua á una senyora morta fa temps, á la gloriosa donya Cristina, dona del noble Fernando set.
¡Bè, senyor Polo, bè, senyor Polo, bè, senyor Polo de Bernabé.

D' aixó pot dirsen caps estupendos.
¿No es, en efecte, lo pensament oportuníssim per tots conceptes?
Si ara no 's feya ¿quán s' ha de fer?
Per xó la patria, que ho véu de sobras, electrisada de cap á péus, no pot de ménos qu' entussiasmarse davant del *pesquis*, del gran talent del senyor Polo, del senyor Polo, del senyor Polo de Bernabé.

Famolenchs pobles d' Andalusia, féunos l' obsequi d' estarvos quiets y deixéu corre vostras camándulas, que ara com ara ja ho teniu bè.
Obrers en vaga, mestres d' estudi, amos de barcos, contribuyents, no' us féu las victimas, reanimeuvos sentint las frasses de sucre y mel del senyor Polo, del senyor Polo, del senyor Polo de Bernabé.

Lo fret, la gana, las varias plagas que 'ns rodejaván, ja no son res.
¿Qué significa 'l *modus vivendi*?
Lo qu' es desde ara ningú no 'l tem.
Fonts d' abundancia per tot regalan, y Europa entera mira ab rezel lo dols destino qu' ara 'ns espera, gracias al númen y al gran talent del senyor Polo, del senyor Polo, del senyor Polo de Bernabé.

Passarán dias, passarán mesos, passarán sigles poch-à-poquet: pero la gloria del senyor Polo viurà per sempre, perpetuament. Los fills sentint-ho contà a sos pares, los nets de boca dels avis vells sabrán la idea fascinadora, lo incomparable gran pensament del senyor Polo, del senyor Polo, del senyor Polo de Bernabé.

Y si algún dia lo mármlol baixà y 's trobà pedra per poch diners, no farà falta gent que proposi ferli una estàtua com se mereix. Y quan los joves, davant del mármlol, obrin la boca preguntant qui es, la hermosa Fama, bufant ab forsa la seva trompa, dirà sonrihent: ¡Lo senyor Polo, lo senyor Polo, lo senyor Polo de Bernabé!

G. GUMÀ.

Los constitucionals de don Francisco de P. (atillas) Rius y Taulet han obsequiat a n' en Sagasta ab una planxa. Ja se sab: los regalos per ser bons han de ser oportuns, y per ser oportuns han de ser simbólichs. Una planxa 's paga ab un' altra planxa.

Una frase de 'n Cánovas: «En aquest país s' ha acabat la fè en los ideals.» En cambi densà que hi ha conservadors prospera qu' es un gust un' altra fé. Parlo de aquella herba que 's fá pèls camps.

En Barò, á pesar de ser constitucional, passa per un fervent católich. Y vels' hi aquí que 'l diputat encarregat de contes- tarli ha sigut un tal Sr. La Iglesia. De manera que á n' en Barò l' han fet renyir ab la Iglesia.

Una frase del discurs de 'n Baró. «Dihén vosaltres que Catalunya accepta 'l modus vivendi que li proposéu, á truco de que no 's fassa 'l tractat definitiu ab Inglaterra.» »Si: pero ho accepta com lo condemnat á mort accepta la comutació de aquella horrible pena per la immediata de cadena perpétua.»

Y es molta veritat. Lo govern nos condemna á presiri, per haver comés un gran delict: lo delict atrós de ser industrials y evitar que 'ls diners de la nació se 'n vajan á fer viure á la industria estrangera. En aquesta terra qui treballa delinqueix. La missió del espanyol consisteix en agafar la guitarra y passar lo dia cantant las alabansas de 'n Cánovas y 'ls goigs de Sant Prim.

A Inglaterra un subjecte de molt ingeni ha trobat, segons diuen, la manera de fer treballar á las ratas. Consisteix en agafarlas, domesticarlas, posarlas á racció y aplicarlas á filar per medi de un aparato molt ingenios. A lo menos los inglesos son molt oportuns, no pot negarse. Are ab lo modus vivendi mentres ells nos envihin los géneros elaborats, nosaltres los enviarem grans remesas de ratas filadoras. Ja que ab la nostra industria paralisada, cada fábrica 'n será un criadero.

Llegeixo en un periódich: «Ahont posa la má un mestis, may més hi torna á creixe l' herba.» Eh, entenemnos. ¡La má ó la boca?

Lo clero 's diverteix. Lo dia de carnestoltas lo bisbe de Aix (Fransa) vá fer representar en lo seu palacio (aixís ho diu lo corresponsal del Brusi) l' ópera de Mehul, titolada Joseph, havent desempenyat tots los papers los noys de la capella de música del cabildo. Lo protagonista de l' ópera es lo casto Joseph, y aixó per la casa de un bisbe ja está bè. Pero m' agradaria saber com s' ho van compondre per fer representar á un noy qualsevol de la capella de música del cabildo, lo paper perillós de la mujer de Putifar. Y com devia divertir-se 'l bisbe de Aix!

Alfonso XII está á 48 metros de profunditat sota l' aygua. Sr. Fiscal, no s' alarmi: parlo de aquell vapor de 'n Lopez que se 'n vá anar á pico. De modo que son otros Alfonsos.

La peluqueria católica que s' anuncia tot sovint en lo Correo Catalán s' ha posat baix l' advocació de Sant Joseph. Vaja que aquets perruquers no están enterats absolutament de la historia sagrada. Que l' amo de la perruqueria católica 's dongui una volta pèl carrer de Petritxol, y veurá que tots los Sant Josephs de las estampas, son calvos.

Predicava un capellá sobre 'l martiri de Sant Joan y deya: «Lo butxi vá tallarli 'l cap, y 'l Sant plé de devoció vá recullir-lo de terra ab las dos mans, vá besar-lo y vá tornar-se 'l á posar sobre las espatllas.» Un feligrés, que no volia combregar ab rodas de moli, vá preguntar: —¿Y donchs, ab quina boca vá besar-lo? Lo capellá sense desconcertarse: —Ab la boca del ventrell.

Un jove fá l' alet á una viuda molt rica, y un dia que li demana la má d' esposa, ella li diu: —Hi ha un inconvenient per que jo 'm casi may ab vosté. —Diguil senyora y molt será que no trobi una manera de obviar-lo. —Si 's vol casar ab mí m' ha de sacrificar lo cigarro: no sab vosté lo que m' ofen. —Está bé... Fumaré ab pipa.

—Jo y tú som dos grans homes, deya un company á un altre molt amich de darse cera. —Si: pero jo tinch dos travessos de dit més que tú. —Es veritat; pero aixó es l' únich que tens de massa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA.—Cam-pa-na. 2. SINONIMIA.—Ullera. 3. ACENTIGRAFO.—Barbara Barbará. 4. TERS DE SÍLABAS.—GRA NO TA NO TA RI TA RI MA 5. GEROGLÍFICH.—A pl' vich, escala no cal.

Han enviat totes las solucions los ciutadans Orellut del Bruch, Arednabal, Giroflé y Dos Liberals de Reus; n' han endavinadas 4, Moix, Marti Roca y R., Noy Baldiri, Maria Boca-blanca y Asnerolf Alkuspá; 3, A. Marti y F. y A. Boix Zorrillista; 2, Xarrapeta y 1 no més, Un de Sant Magi.

XARADA.

No tot lo qu' es un es dos com se pensa molta gent: Qui á la dos quart te dolor pateix molt y horriblement. Las noyas dos-terça-quarta per tot se las reb ab gust: Quart-dos hi ha entre militars que 'l genit té molt adust. Hi ha qui prima-quarta n' es; jo no, ni may ne seré: Gastan hu-dos los cuynés y altres que no ho son també. Segons com de ventre estás molt bona n' es la Total, puig neteja y... ja ho sabrás si rumias be y com cal.

LL. MILLÀ.

MUDANSA.

M' han dit que aquesta total ha tot de 'n tot de 'n Pasqual.

AREDNABAL.

ROMBO.

TRENCA-CAPS. GUARDÁ AL OLI.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment, digan: la 1.ª ratlla, una consonant; 2.ª, tothom ne té; 3.ª, nom de home; 4.ª, població catalana; 5.ª, ne menjan los aucells; 6.ª, molt poca cosa y 7.ª consonant.

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo titol de una sarsuela catalana.

GEROGLÍFICH.

SEEEC
O
RR
A
I
A 1/2 A

ORELLUT DEL BRUCH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Tóful de Masnou, A. Boix Z., J. Mir, Maria Bocablanca, A. Marti y F., Un estudiant, R. O Ch., Burdegas d' Afora, Pere Bofill, C. Bertrand, M. Filataira, Cap-Vert de M., y A. F. Masnou: Lo que 'ns envian aquesta senmana no 'ns serveia. Ciutadans Asnerolf Alkuspá, Moix, Dos Liberals, Giroflé, Arednabal, Jenani, J. M. Bernis, J. Prats y N., E. C. (a) Tranquil, Una Lletra, Orellut del Bruch, J. P. de Vidreras, Noy del quart pis, Marti Roca y R., Madame Hola, C. Pillo, Sanch y Fetje, Nas de punta inglesa y Ramon Romanisquís: Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian. Ciutadà J. P. (Girona): Desde 'l moment que van deixarlos anar no veyém la gravetat del fet.—Julia Carrasco: Mirarem de complaurel.—S. R. (a) Llam-brochs: Va bastant bé.—J. S. L' article no té interés.—S. N. de Molins: Y 'l de vosté tampoch, francament.—Ciutadans F. M. Torelló, Corresponsal Cassá y Un descamisat: Molins de Rey: Quedan complacuts.

Suscripció á favor de las victimas dels terremotos.

Suma anterior. Rs. 2,100. Jaime Manresa de Cerviá. 4 rs. que olvidamos continuar en la relacón del 15 febrero.—S. G. 4 rs. RECAUDADO EN CASSÁ DE LA SELVA: Cosme Barnés, Corresponsal Campana, 8 rs.—Luis Maimi, 8.—Marcelino Cassá 4.—José Bosch, 4.—Joaquin Nogué, 2.—José Griera, 2.—Joaquin Castelló, 1.—Luciano Lloret, 2.—Rafael Estañol, 2.—Vicente Turbat, 1.—José Cassé y Vidal, 2.—Joaquin Figuerajó, 2.—Rafael Luis, 1.—Carlos Gruart, 2.—Joaquin Solé, 2.—Jaime Caum, 1.—Pablo Vilallonga, 2.—S. B., 2.—Narciso Juriol, 4.—Antonio Font, 1.—Gerónimo Marti Vidal, 8.—Tomás Vidal Maymí, 2.—Esteban Torras, 2.—Jaime Teixidó, 4.—Francisco Pujol, 1.—Enrique Bau, 2.—Joaquin Xena, 2.—Francisco Figueras Oller, 2.—José Fernandez Duch, 2.—Narciso Avelli, 2.—Salvador Cristiá, 4.—José Bustins Balmajó, 2.—Carlos Guiart Escalé, 2.—Agustín Llach, 12.—Eusebio Deulonder, 4.—Juan Gispert, 4.—Manuel Tolosa, 4.—Casimiro Casadevall, 4.—Enrique Xiberta, 4.—Francisco Artigas, 4.—Francisco Gruart, 4.—José Roca, 4.—José Pibernat Villá, 2.—José Gruart Sauri, 4.—Angel Marrul, 4.—José Carreras, 4.—Luis Jubert, 4.—Narciso Tibau, 4.—Jaime Foraster, 10.—Magin Xiberta, 4.—Domingo Botet, 16.—Martin Gusart, 8.—Esteban Torras, 8.—Domingo Llanç Planas, 8.—Juan Mestres, 4.—Jaime Ferrer, 4.—Martin Borrell, 2.—Francisco Gultrese, 8.—José Serra, 4.—Lorenzo Codolá, 8.—Salvio Carbó, 8.—Gaspar Gener, 8.—Francisco Vidal Saló, 8.—Pedro Frigola, 12.—N. Robau, 16.—O. L. C., 4.—Pedro Palcehi, 2.—Pedro Pell, 12.—Luis Gusart, 4.—Enrique Gusart, 4.—Miguel Bosch, 4.—José Cebres Mayol, 4.—Benito Puie, 8.—Joaquin Botet, 8.

Total. 2,444 rs.

OBJETOS RECIBIDOS: M. P. T. de Arenys de Mar 45 Fotografias Diputados constituyentes del 69—18 Cuadros con cromos—2 Láminas cuadros del derecho democrático.—1 Teneduria libros de Dalmau.—23 Historietas varias.

La próxima senmana quedarà tancada la present suscripció.

MIL Y UN PENSAMENTS.

COLECCIÓN DE MÁXIMAS, CONSEJOS É IDEAS SUELTAS.

OBRA DEDICADA Á LA CLASSE OBRERA

PER

C. GUMÀ

Forma un magnífich tomo en octau major, imprés á tot gasto sobre paper de primera.

Preu: QUATRE rals.

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos, y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Al Sudan li donan aquest tracte.... Y son salvajes.

Los conservadors espanyols li donan aquests tractats.... Y s diuen civilisats.